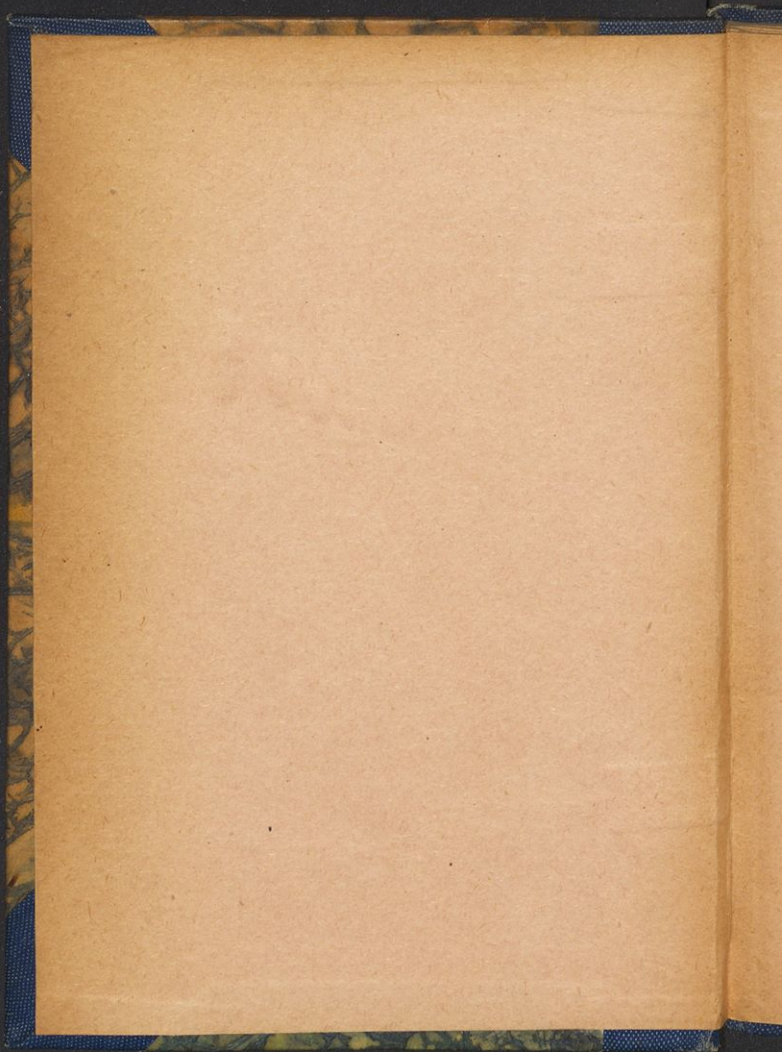

50647

3

Čebular

ALBIN ČEBULAR:

STRIČKI MATIČKI

1929
BLED

Handwritten text, possibly a title or address, including the word "Herrn" and "Herrn".

SPESNIL
IN S SLIKAMI
OPREMIL

ALBIN ČEBULAR

STRIČKI MATIČKI

1929

IZDAJA IN ZALAGA
BREZALKOHOLNA PRODUKCIJA
V LJUBLJANI

52114

Iz skritega kotička
našega strička

je izšlo:

1. IZ TORBICE BELOKRANJSKIH PALČKOV.
(Razprodano.)
2. PRIJATELJČKI V UGANKAH. 150 ugank v
pesemcah.
3. STRIČKI MATIČKI;

sledi:

4. ZAJČEK DIDELEDUELDAJČEK.

030015204

ČEBULARJEVA KNJIŽNICA

3.

knjiga za našo
mladino

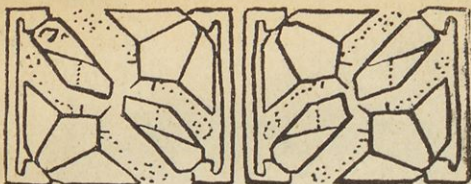

PRIŠLA JE KRALJIČICA.

Prišla je naša
kraljička pomlad
in odklenila
svoj biserni grad.

Zvončke razsula
v dol je in breg —
ljubke ko zajčke,
bele ko sneg.

Okna srebrna
odprla je spet,
ptičke spustila
v širni je svet...

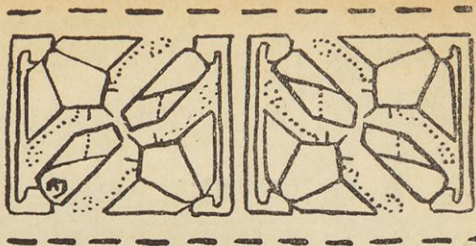
IZ TUŽNE NOTRANJSKE.

Ah —, tam za logaško mejo

polja več ne zelenijo
in gozdovi ne šumijo,
rožice več ne cveto,
drobne ptičke ne pojo.

Kamorkoli po livadi,
žalost sama — brez pomladi...
O, kako mi je hudo!
Srčece umrlo bo.

Kje ste zarje plameneče?
Kje ste radosti iskreče?
Solnčni kraji in morjé —
zemlja naša, kje, o kje?!

V KOROTAN!

Hej, juhej, čez gore, ravan,
preko tujih mej
gremo v Korotan!

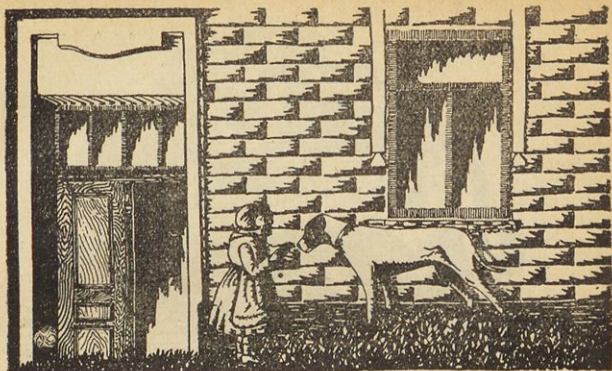
»Solnčece, povej
za najbližjo pot!
Kod dospemo prej
med naš bratski rod?«

»»Tamle za goró
je že Korotan,
drija, drija, dro!««

LE Z NAMI!

Ptička, vesele
pesmi mi poj,
solnčece zlato,
pojdi z menoj!

S cvetno pomladjo
gremo čez plan
v naše Primorje,
v naš Korotan!

BELINČKU.

Belinček —
cekinček,
le varuj nam dom,
pa kruhka
in mlekca
prinesla ti bom.

Možiček —
tatiček
visok, dolgobrad,
prikrade
se v hiško
ponoči kaj rad.

Belinček —
cekinček,
ne bodi zaspan!
Saj stražiš
ponoči
in spiš, ko je dan!

POMLADNA.

Ptičica drobna
poje v gradičku,
v svojem gradičku —
zelenem grmičku;

pesemce poje
zlatemu solnčku,
zlatemu solnčku —
rumenemu balončku;

pesemce poje
rožicam belim,
rožicam belim —
vedno veselim.

Radosti polna
mlada je trata,
mlada je trata
in ptičica zlata.

STARI OČKA IN KANARČEK.

V kletki ugrabljen mlad kanarček,
stari očka ga učijo
peti v žalostni samoti
pesemc svojih melodijo.

Plaho v kletki preizkuša —
nekam tuji so napevi... —
in odpeva: »O, to niso
srca mojega odsevi...«

So minili dnevi mladi,
duša mu je dozorela,
a iz nje globine čista
mila pesem je privrela.

In pozabil je priučeno...
Iz jutra ranega do mraka
pesemce prelepe svoje
samotarček v dan pretaka.

BELI GOLOBČKI.

Ej, kot beli zobčki
beli so golobčki,
bele tudi ptičke:
ljubke golobičke.

Prišli
so golobčki —
dali smo koruze,
prišle
golobičke —
dali jim pšeničke.

Vse so pozobali
naši ptički zali,
vode se napili
in se zahvalili!

PETELINČEK.

Gizdalinček-
petelinček
bolj je moški
kakor Tinček,
hlače do kolen ima,
rdečo rožo, hahaha!

Pa se je
spotaknil davi,
rožo si
pobil na glavi,
v hiši jezen zdaj čepi,
piška pa se mu smeji...

KAKO JE ŽE BILO?

Pridna kokoška
znesla je jajček,
droben ko miška,
bel kakor zajček.

Vodico čisto
brž smo zavreli,
v kropček pa deli
jajček smo beli,

potlej še barvo
smo raztopili,
juhuhu, jajček
v njej povalili.

Milče rdeč piruh
v roki drži,
piška pa smeje se:
»Pi-pi-pi-pi!«

OJOJ...!

Priskakljali so zajčki,
vsi zajčki — dudeldajčki,
ki koške so nosili
in piruhe delili.

Aj, po dvorišču iz hiške
so pricapljale piške,
ojojmene, seveda,
to bila zdaj je zmeda...

In zajčki — dudeldajčki
pobegnili so v srajčki,
so piške koške vzele,
na jajčeca brž sele.

In prav kot mehke miške
izvalile so se piške,
iz koška poskakale
in že proso zobale.

So kokljice kokljale
ter zrle čudno v male:
te bile so rumene...
pa modre in zelene...

METULJČKI.

Metuljčki v zraku plavajo,
se s cvetjem poigravajo,
med travico se skrivajo
in z veterčkom napivajo.

Se z neba solnček
jim smehlja,
smehlja poredno:
»Hahaha!«
Metuljčki mu
mežikajo,
se veterčku dobrikajo.

Se zlatim hroščkom klanjajo,
o lepih časih sanjajo,
ki prišli zopet so nazaj
v preljubi tihi rodni kraj.

POZOR! ..

**Aj, kakor norčki
drevijo motorčki:
hroščki že krožijo
v sinje višave,
hroščki se vozijo
v bajne dobrave.**

**S poti mešice,
s poti kresnice!
V travo in rž
poskrijte se brž.**

**Če vas zaloti
motorček na poti,
vam rebra polomi,
nožice ohromi;
zato pa le brž
kar v deteljo, rž!**

RADOVANJE.

Čmrl se trese
sredi rese —
bas mu brunda:
»Bunda, bunda!«

Mravlja raja
in nagaja
zdaj mešicam,
zdaj kresnicam.

V vodi pljuska
bela goska,
kos pa smeje
se jim z veje...

MURNOVA.

»Tika-toka, tika-toka...!«
murnček pod gričkom stoka,
koplje, koplje: dela hiško,
kot je videl botro miško.

Jamica
je
izkopana,
slamica
je
že postlana!

Truden murnček počiva,
v kamrici že sladko sniva,
nočka pa ob njem poseda,
v zlate sanje ga zapreda...

OB MLAKI.

Žabica se krega:
»Rega, rega, rega!«
Žabjak pa ob njej:
»Kvak, kvak!«
da prispel bi kak oblak.

In prispel je črn oblak,
ko je pal na zemljo mrak;
iz oblaka dežek lije,
zemljica ga žejna pije.

Žabica se več ne krega:
»Rega, rega, reg-reg-rega!«
Tudi žabjak sredi mlak
več ne godrnja: »Kvak, kvak!«

OB POTOKU.

V biserni vodi
ribica plava,
z belimi valčki
se poigrava.

Z vrbe
zelene ptička jo gleda,
z brega pa cvetka tudi,
seveda!

Solnčece zlato
z neba se smeje,
biserno vodo
ribici greje.

LASTOVKE

so priletele,
pesemce so zažgolele —
vigred prišla k nam je v goste,
v goste s tratice in hoste.

Ptičke v vežico hitijo,
gnezdece si tam gradijo,
kjer zbor lastovic domuje,
tamkaj srečica kraljuje!

VRABČKI SE KREGAJO...

Vrabčki se kregajo
v jutru svilenem,
vrabčki se kregajo
v grmu zelenem:

»Elica, Elica
trdno še spi...«
Vsak bi rad prvi bil,
da jo zbudi!

SINICA.

Fuj, cicifuj,
zlobni porednež, sramuj se, sramuj!
Gnezdece skrito
vrgel na trato si, z roso pokrito.

Plašček razpet
čuval in grel je mladičev devet;
skrbno gojila
nežni sem rod, da bi ga izvodila.

Ptičice drobne
vrgel iz gnezdeca si še negodne —
fuj, cicifuj,
zlobni porednež, sramuj se, sramuj!

ŠKRJANČEK POJE:

»Njivica
je izorana
in s pšeničko
posejana.

Pa je prišlo
solnce zalo,
svoje žarke
je razstlalo.

Se pšenička
je zbudila,
k solnčecu
se napotila.

Klasje je
visoko že.
Kako divno
je poljé!«

ŽALOSTNA.

V temni noči
slavček poje
pesemce
srebrne svoje.

Prišel človek, ga ujel,
potlej v tesno kletko del.

Da prepeval bi vse dni —
ugasnil žar mu je oči...

Slavček v kletki
je utihnil —
tužen dušico
izdihnil...

LUKNJICA IN SOVA.

Sovica črna
kakor bavbav
v šumi iztika,
sredi dobrav.

»Koga pa iščeš?
Tetka, povej!«
»»Miško lažnivo!
Nič me ne glej.««

Hipoma luknjica
miško je skrila:
»Tisto je mucka
včeraj vlovila!« ...

O SKRBNI KRESNIČKI.

Ponoči nam sveti
kresnička poleti
s svetiljko rumeno
za mejo zeleno.

Zdaj gleda v grmičke,
če spijo
vse ptičke,
zdaj poleg
stezice,
če spijo cvetice.

Da, prav vse obsveti
kresnička poleti
s svetiljko rumeno
za mejo zeleno!

MRTVA MUCKA.

Bingale, bongale —
mucka je umrla ...

Dajte na ramo
škatljico meni,
da jo ponesem
v ložec zeleni,
tamkaj izgrebel
zanjo sem jamo!

Miška svetila bo,
ptičice drobne
bodo pogrebne
pesemce pele.
Biserna vodica,
dobro kosilce
potlej pri teti
bo za plačilce.

VESELA.

Hopsadrija,
hopsadra,
kužek z nami
se igra,
mucica za miško teče,
vrabček vošči obema srečo ...

Pa je prišla putka v vas
in prinesla velik bas.
V dolu sveti žarki kres —
vse se je sprijelo v ples.

Čeveljčki kar v zrak letijo,
da gledalci se smejiijo;
še stric jazbec
danes zna
vse na hopsa —
drijadra!

POLŽEK LEZE.

Polžek leze od goré
deci kaže pa roge.
Oj bežimo,
oj tecimo,
kar nas nesejo noge —
polžek je za nami že .. !

ZAJČKOVA.

Deteljica naša
zajčkova je paša,
zajček se, seveda,
kaj rad z njo ponaša:

»Ej, tako je sladka —
kakor so bonbončki;
hm, pa dobra, dobra —
kakor makarončki!«

Prav tako se vedno
v detelji oglašā,
če kdo ne veruje,
pa naj sam ga vpraša!

LISICA IN HROŠČ.

»Dobro jutro, hrošček zlati,
kje pa zajček kolovrati,
da ga ni na deteljici?«

»»Ej, že vem, čemu prihajaš:
ne, da z nami god obhajaš,
da kosti zdrobiš mu, revčku.««

»Saj ni res, le okrepčila
nesem mu za god, darila,
in potem mu voščim srečo.«

Plaho zajček v grmu diha,
brčice za beg si viha —
švrk! ... potem čez polja, trate!

IZ GOZDA.

Veverička
je kraljička,

smrekov gozd
pa njen je grad,

grad obseva
solnček zlat.

V gozd smo davi
se podali,

veverico
obiskali;

v gozdu je
lepo, oja,

zdravje tamkaj
je doma!

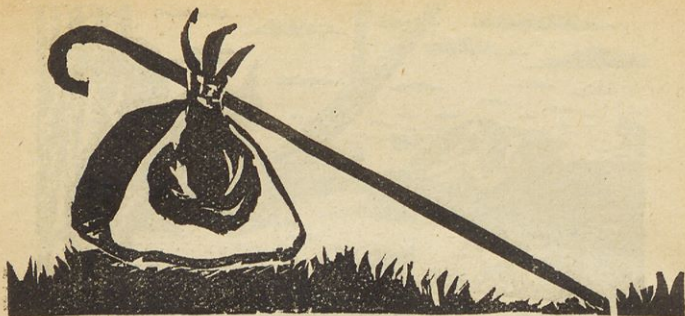

VEVERICA IN POLŽEK.

»Polžek, hej, počakaj malo!
Kam se ti tako mudi?«
»»V jaso moram, res, ni šala,
miška bolna tam leži!««

»Kaj, da je zbolela?« praviš,
»saj še včeraj iz goric
šla, ogrnjena je v pečo,
in si nesla krač, potic.«

»»Pst! Zares. Doma pa jedla
je potičice vso noč.
Skoraj počil bi trebušček,
nujna je sedaj pomoč!««

S PAŠE.

Sredi otavice
pasemo kravice,

bele ovčice
poleg mejice,

črne kozice
poleg stezice,

brhke konjičke
poleg goričke,

ljubke žrebičke
poleg vodičke;

to je veselja
vedno pri nas,
komur je dolgčas,
pride naj v vas!

ZOPET ENKRAT — NIČ...!

Naši rjavi zajčki
so kar v sami srajčki,
ne bodite hudi —
v hlačah, kajpa, tudi!

Zdaj nad sočno zelje
prvi jo primelje,
nad korenje drugi
maha jo ob strugi.

V roko puško striček,
urno za grmiček —
»Bum...!« in kot za stavo
zrušil — zeljno glavo...

PAJEK.

Sredi veže
goste mreže
pajek veže.

Suha muha
prileti,
v gosti mreži
obtiči.

Pajek se do nje pririje,
v mrežo muho brž zavije,
potlej pa ji kri izpije...

Ena, dve in
dve in tri —
suhe muhice
več ni!

STRŽEK TRGOVEC.

»Čiri, čiri, čiri,
danes vse po štiri:
jabolka rumena,
hruška je maslena,
hlebček sira,
košček kruha —
oj ti gladna muha,
kupi, kupi, kupi!
Hruško si olupì,
kruhka si prigrizni,
potlej se oblizni —
jaz že težko nosim:
jutri bo po osem!
Čiri, čiri, čiri,
danes še po štiri!«

PASTIRIČKA IN JANEZEK.

»Kam pa, kam, gospodek?«
vprašala je ptička.

»»V šolo pot me vodi,
ljuba pastirička.««

»Ali znaš vse dobro?
Mršiš si obrvi...«

»»Kaj me nadleguješ?
Veš, da jaz sem prvi!««

»Mislim si, da prvi —
toda med lenuhi!
Taki učenjaki
so navadno gluhi.«

ČRIČEK OB TRGATVI.

Črn-bel,
črn-bel,
grozd je zrel!

Prinesite
vse keblíce,
da napolnimo
kadíce!

Grozd je zrel:
črn, bel,
črn, bel...

PREDEN GRE JEŽ SPAT.

Gode ježek, gode —
meh na rami nosi,
jabolka rdeča
za prezimek prosi.

Jabolko
se smeje:
»Večkrat zamežimo...«
Dražijo
ga veje:
»Bratcev ne spustimo!«

Ščinkavec je prišel,
vejico potresel — — —
— — — — —
ježek pa je sadja
v jamico si nesel.

LE MALO POTRPITE ...

»Kje leskovka počiva?
Kje brezovka se skriva?!
Naš vrabček-potepenček
ne mara za ječmenček!...

Z gosposko prepeličko
bi zibal
le pšeničko,
a s ščinkavčkom pa kar,
oho, v zoreče letal bi proso ...«

»»No, no, le malo potrpite,
tako za vrabčka ne skrbite;
še preden zima bo prišla,
ječmenček dober bo, oja!««

POLHI.

Sredi žametne noči
zlato listje šelesti,
med šelestom polhi sivi
in pa veter nagajivi.

Veter šibico v roké,
polhi iz dupel, ena, dve —
pa je prišel mrazek v goste,
veterčka pregnal iz hoste ...

Listje vse na tleh leži,
mrazek vetru se smeji,
smejejo se polhi iz dupel,
ker jim topel je kožušček,
zadovoljen tolst trebušček ...

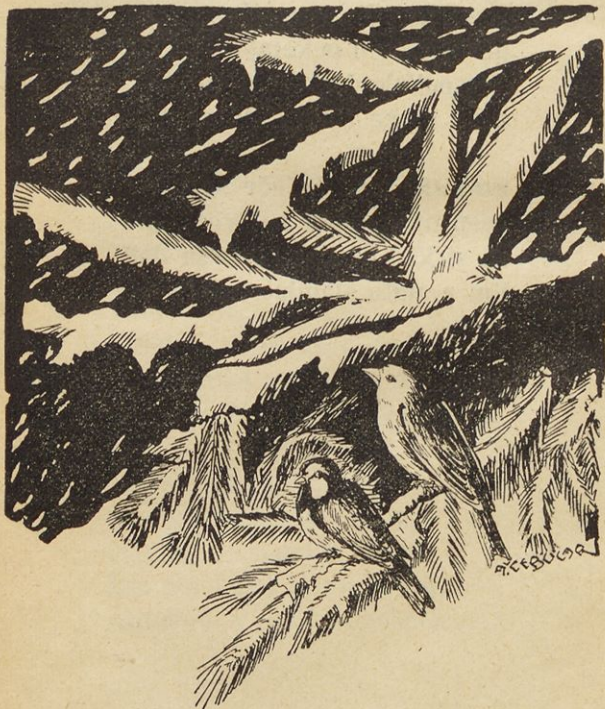
KONJIČKI REZGETAJO ...

Konjički čili rezgetajo,
po beli cesti peketajo,
nas peljejo čez strme gričke
med blage tetke, blage stričke.

So tetke nam kolače spekle,
nasproti z njimi so pritekile,
so strički konjčkom ovsa dali,
jim z zlato slamico nastlali ...

POZIMI.

Po poljani širni
burjica razsaja,
nam pa sneg poredni
venomer nagaja.

Ali, burja, veš li:
ptički nismo norčki —
tamkaj v smreki gosti
varni so prostorčki...

In preveč mi šale,
snežec, ne poznamo;
če greš — štupo ramo,
stresemo te v jamo!

Dečica nam v hiško
pridno zrnja nosi,
teta Urša ga pa
kar na dvor natrosi.

ENA O NAŠI MUCI.

Mucica naša
pridna je zmer,
venomer prede
iz jutra v večer:

zdaj na pečici
pri teti Mici,
zdaj spet ob mizi
pri botri Lizi;

mucica naša
prede, res, zmer,
preje srebrne
pa nima nikjer...

MODROVANJE V KRČMI...

V krčmi strici so se zbrali
in o zimi modrovali.

Končno tole so sklenili:
»Hu, če pride kraška burja,
vsi jo bomo napodili!«

*

Pa prispel je z burjo mraz,
snežec vrgel jim v obraz...

No, pogledite, lepa reč:
Tisti gobezdavi strici
smuknili so vsi za peč — — —!

V NOVOLETNI NOČI.

V gozdu tajnostna tišina;
smreke krije srebrnina,
breze so v srebro vkovane,
jelke z biseri postlane.

Vmes pa srnic ljubki zbori
se sprehajajo po gori.
Tajna noč se k zemlji sklanja,
sanje svoje zimske sanja ...

SIROTI.

Vilinski spev.

Pozdravljena, sirotica
v objemu vilinskih dobrot!
Med nas zanesla te je pot,
da sen izmije ti trpljenje.

Življenja nič več se ne boj,
od danes vedno smo s teboj.
Ljubezni žar in biser sreče
ob poti naj se ti leskeče!

MRAZEK IN VETER.

Mrazek skače po planjavi,
si v ročice diha,
zdaj cepta z nožicami,
zdaj ovratnik viha.

Ko mu vsega je zadosti,
gre do stare znanke —
sivolase burjice,
pa ji zmakne sanke.

In popelje se do vode
ter jo v led zakuje,
sebi pa brž med vrbinjem
škornjice obuže.

To on vriska in se drsa,
kot da gre za stavo!
Nič mu ni, če se prekucne,
si potolče glavo.

Veterček se je prizibal,
ledu reberca polomil,
»čof!« je reklo, poškropilo —
mrazek je utonil ...

Z zelene mejice in cvetne gorice:

	Stran		Stran
Prišla je kraljičica	5	Mrtva mucka	28
Iz tužne Notranjske	6	Vesela	29
V Korotan	7	Polžek leze	29
Le z nami	8	Zajčkova	30
Belinčku	9	Lisica in hrošč	31
Pomladna	10	Iz gozda	32
Stari očka in kanarček	11	Veverica in polžek	33
Beli golobčki	12	S paše	34
Petelinček	13	Zopet enkrat — nič	35
Kako je že bilo	14	Pajek	36
Ojoj	15	Stržek trgovec	37
Metuljčki	16	Pastirička in Janezek	38
Pozor	17	Čriček ob trgatvi	39
Radovanje	18	Preden gre jež spat	40
Murnova	19	Le malo potrpite	41
Ob mlaki	20	Polhi	42
Ob potoku	21	Konjički rezgetajo	43
Lastovke	22	Pozimi	44
Vrabčki se kregajo	22	Ena o naši muci	46
Šinica	23	Modrovanje v krčmi	47
Škrjanček poje	24	V novoletni noči	48
Žalostna	25	Siroti	49
Luknjica in sova	26	Mrazek in veter	50
O skrbni kresnički	27		

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000412063

